

1. Fény-lik a nap fé-nyes-ség-gel,

Zeng az ég nagy di-csé-ret-tel,

Mind e vi-lág vig ö-röm-mel,

Lel-künk tel-jes új re-mény-nyel.

2. Istenünknek áldott fia,
Félelmed, sír, elrontotta,
A sírhanton győzedelmet,
A halálon diadalt vett.
3. Oh, kegyelmes áldott Isten,
Hálát gerjessz sziveinkben,
Vig örömben vigadozzunk
S neked Uram, hálát mondjunk.
4. E húsvéti örömünkben
Arra kérünk, áldott Isten,
Oltalmazz meg minket minden
Testi-lelki gyötrelminkben.

(Régi Ék., 56)

Dallama: 211. *Aldjad én lelkem az Urat*

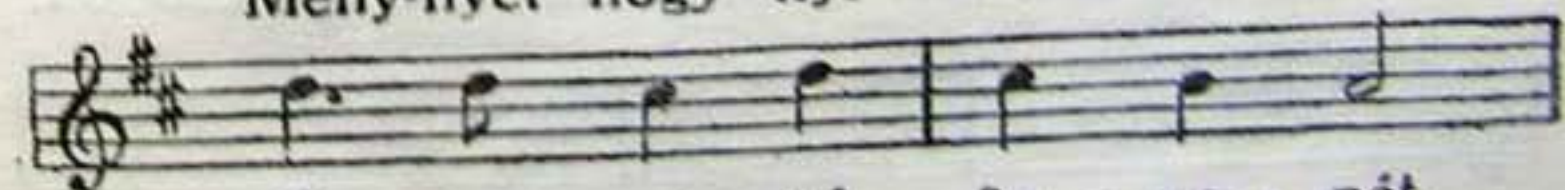
1. Jézus, lelkünk nagy királya, Megdiesőült
fájdalom,
Szent hitünknek sziklaszála, Fénysugár szent
hajnalon,
Im nevedben ünnepel minden hálatelt kebel.
2. Hogy kell tűrni, megmutattad, Értünk elfolyt
Szeretet,
Kétséginket eloszlattad, Nincs halál, nincs
rettenet:
Emberek, ne féljeteK, Él az Úr fejünk felett.
3. Életedért nem alkudoztál, Elviselted sorsodat,
Földi nagy hatalmasoknál Nem könyörgött
ajakad,
Tudtad, hogy a viadal Végén vár a diadal.
4. Áldott légy, oh, százszor áldott, Véghetetlen
Szeretet,
Csüggedéstől hogy megváltott Bátorító
szellemed:
Bízzatok, ne féljeteK, Él az Úr fejünk felett.

Szent fi-ad-nak, Is-te-nünk,

Meny-nyet hogy nyi-tott ne-künk.

Ün-ne-pel-jük ün-ne-pét.

Ald - juk ál - dott szent ne - vét.

2. Megnyitotta szíveink, Hozzád vont a lelkeink.
Mennysországot ott nyitott, Mikor hozzád
szólított.
3. Emberszívben ott rakod, Szent Atyánk föl
trónusod,
Üdvösség csak ott terem, Itt e földi téreken.
4. Megdicsőül, égbe száll, Itt, Uram, ki rád talál,
Már e földön üdvözülni, Jobb kezed felére ül.
5. Szent fiadnak ünnepén Ez az áldott szent remény
Boldogítson, jó Atyám, Új egemnek hajnalán.

(P. M.)

7. Pünkösdre

139.

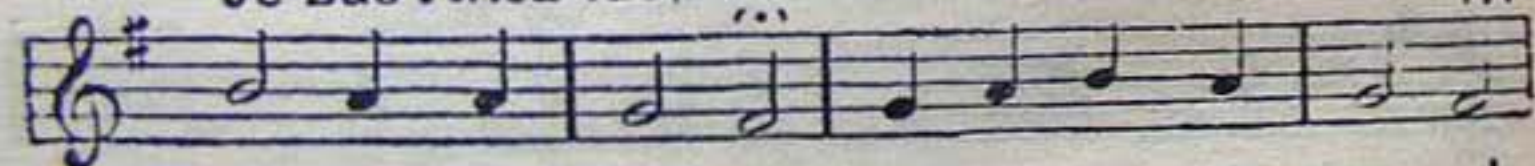
Bartók M. énekgyűjteményéből

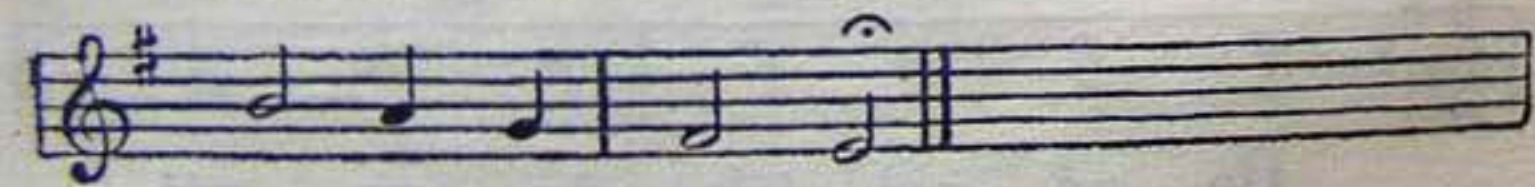
Egy, csak egy kút - fő, ö - rök é - gi föl - ség.

Jé - zus Krisz - tus - nak sze - re - lő szent Aty - ja.

Ál - dott szent lel - ked, ki re - ánk bo - csá - tod.

Egy ö - rök Is - len.

2. Győzhetetlen vár, mi erős kőszálunk,
Búsult lelkeknek bizodalmas bástya,
Csüggedt vándornak csobogó forrásvíz,
Egy örök Isten!

3. El nem alvó fény, lobogó szövétnek,
Jóban járóknak ki nem alvó lámpás,
Egyetlen biztos menedék fent és lent,
Egy örök Isten!

4. Hallgass meg minket, mi Atyánk, oh, add, hogy
Útjain járjunk a mi Mesterünknek,
Küldd el szent lelked, szabadító szent Úr,
Egy örök Isten!

(Régi Ék.-ből átírta P. M.)

140.

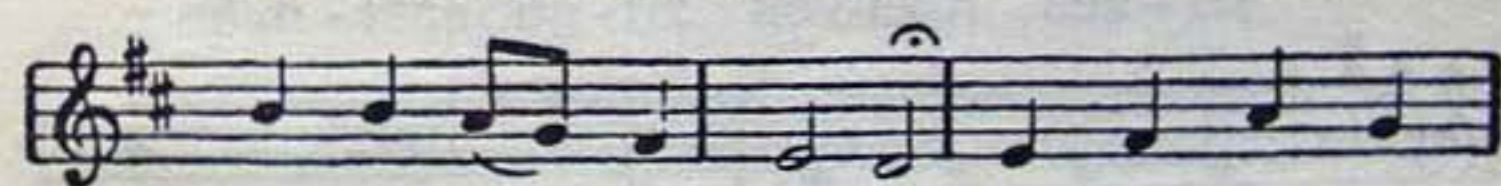
Régeni A.

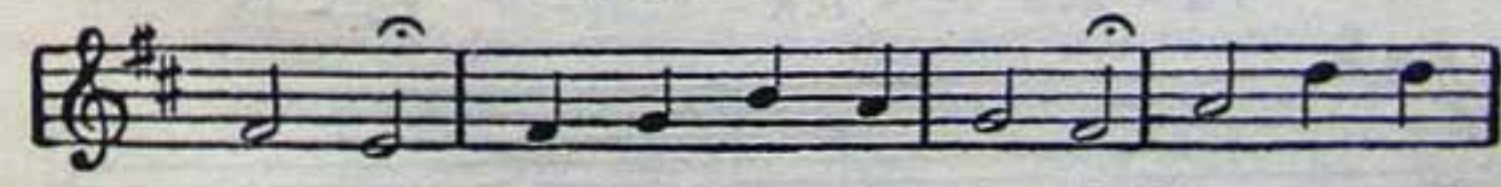
I. Reng - jen a föld be - lé, úgy é - ne - ke - l -

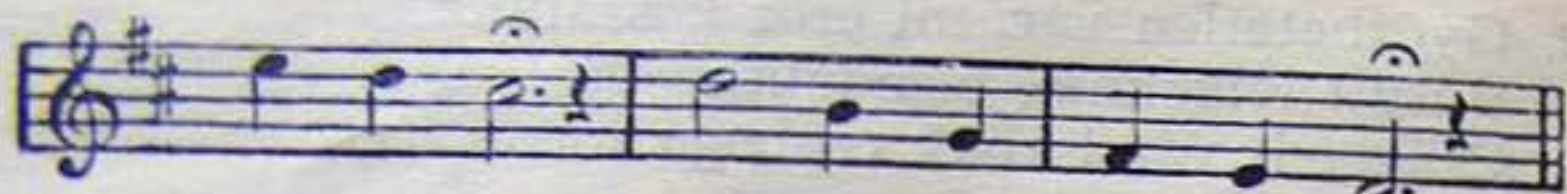
je - lek, Men - től na - gyobb szi - vet

Ur - nak je - lent - se - lek. Mert ez - zel tar -

loz - tók az Ur - nak, ti hi - vek. Mert meg - lel -

je - sed - lek mind az i - gé - re - lek.

2. Eleinknek az Úr valamit ígért volt,
A mi jó időnkben im mindent megadott,
Csak őbenne bízunk, törvényében éljünk,
Véletlen veszélytől soha mi ne féljünk.

3. Rengjen a föld belé, úgy énekeljetek,
Hálatelt szívedet öntsd ki, kicsiny sereg,
Im megteljesedtek mind az ígéretek,
Rengjen a föld belé, úgy énekeljetek.

(XVI. század.)

(Bogáti F. M.)

141.

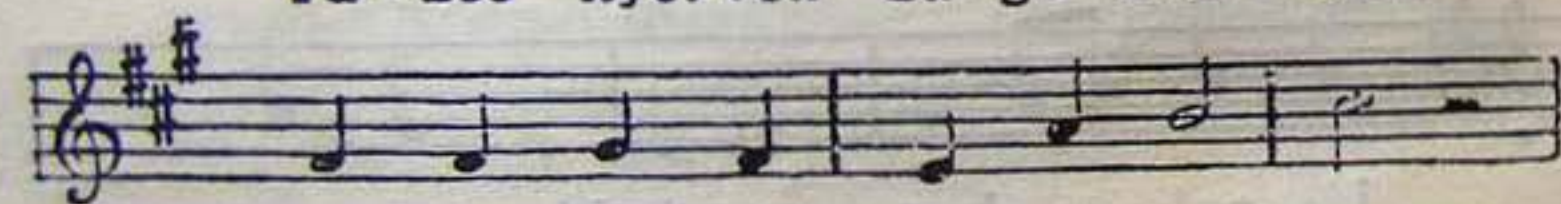
Régi egyházi ének

A pün - köst - nek je - les nap - ján,

Tü - zes nyelv - vek zú - gó szár - nyán

Tü - zes lé - lek szál - la rá - ja

Az a - pos - lo - lok - ra.

2. Keresztények buzgó serge,
Úristennek áldott népe,
Úr Jézusnak öröksége,
Örvendezzél végre!

3. Árvául im nem maradtál,
Lám megajándékoztattál,
Lángja minden nagynak, szépnek
Száll reád: a lélek.

4. Megmutatja üdvösségünk,
Lelket önt belénk, ha félünk,
Sötétségben világosít,
S int előrelépünk.

5. Ajándékát az Istennek,
Drága jelét kegyelmének
Háláljuk meg, köszönjük meg,
Keresztények, jertek.

6. Szent Atyánk, légy áldott, áldott,
Lelkedet, hogy ránk bocsátd,
Tarts meg minket kegyelmedben
Mindörökké. Ámen.

(Átírta P. M.)

142.

Dallama: 47. Szeret, imád

1. Csudálandók, Úristen, számtalan műveid,
Melyeket a mindenben alkottak kezeid,
Erődet prédikálják minden teremtmények,
Műveidet csodálják elmélkedő lelkek.

2. Isten kisdéd dolgokat magosakká térszen,
Elbont akadályokat s győzedelmet vészen,
Apostolok nyelvével, nem érc-fegyverekben,
Hinté a vallást széjjel s őrzé veszélyekben.

3. Szent lelkének hatalmát küldé tűznyelvekben
És a hit viadalmát kevés hirdetőkből,
Megszentelé s terjeszté ezer népek között
S diadalmassá tévé azt koronák fölött.

4. Dicső légy, örök felség, ily lelki napfényért,
Melyben a kereszténység, boldog, derült kort ért,
Minden részét földünknek derítsd fel e nappal,
Győzedelmét a hitnek terjeszd hatalmaddal.

(Sz. S.)

143.

Dallama: 263. Uram, tehozzád szállt imánk

1. Bölcs teremő, Szent Űristen,
Szentelj minket meg lelkünkben,
Tölts bé szent ajándékokkal,
Bölcsességed sugarával,
Jövel, szívek vizsgálója,
Légy lelkünk bölcs oktatója.

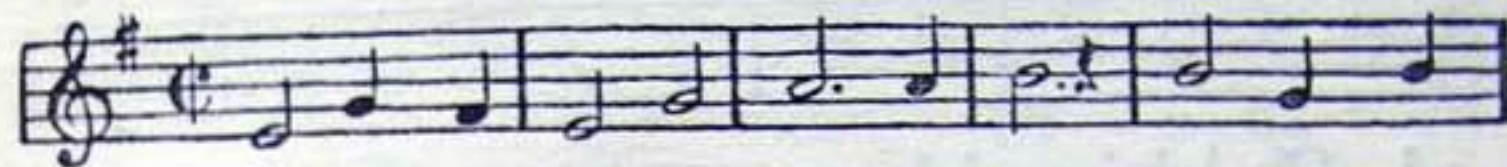
2. Mennyei szent ajándékok
Mihelyt nyerte megbátródott
Jézus kised társasága
S felgerjedett buzgósága
Hirdetni szent országodat,
Magasztalni dolgaidat.

3. Gyújts világot értelmünkben,
Szeretetet szíveinkben,
Balsorsunkban, oh, ne hagyj el,
Gyámolíts segedelmeddel,
Hozd el hitünk dicsőséget,
Híveid szép békességét.

(Sz. S.)

144.

A száz unitárius Gradualból, 1622

1. Is-ten szent lel-ke, é - gi láng, lob-banj fel,

szállj le, szállj le ránk. Vi-lá-got gyűj-ló sze-re-

tet, Á raszd szí-vünk-be szent lü - zed.

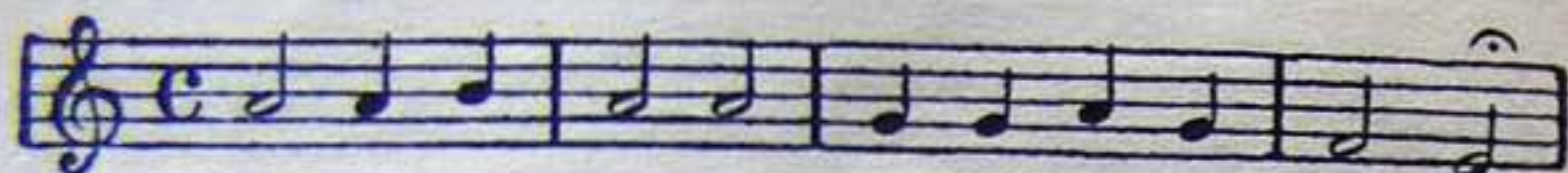
2. Kettős tüzes nyelv harsonád
A lelkeinken hasson át!
A bú szívünket eltelé,
Szólj hozzá, verj lelket belé.

3. A csüggedőt, a lankadót
Tüzelje tette szózatod,
Nyugtát ne lelje ember itt,
Míg meg nem lelte Istenit.

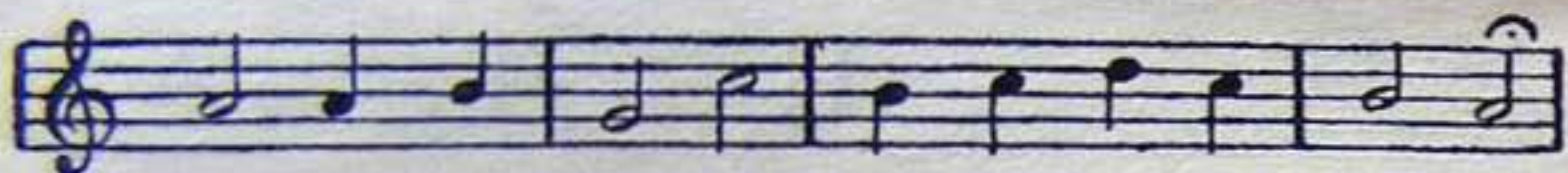
4. Kemény igába míg előbb
Be nem fog minden csepp erőt,
Pihenni addig, oh, ne hagyj,
Úsd, vágj, amíg munkába kap.

5. Légy lángostor, légy fergeteg,
Szívünkbe írt szent végezet.
Isten szent lelke, égi láng,
Lobbanj fel bennünk, szállj le ránk!

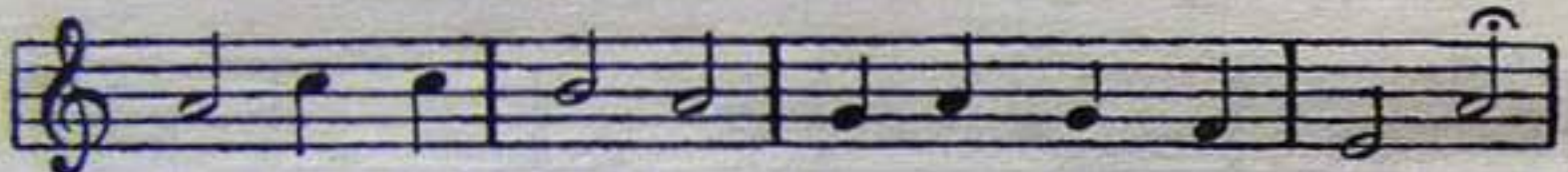
(P. M.)

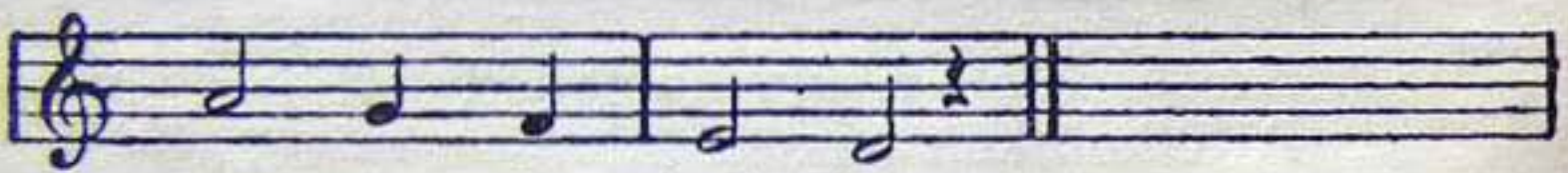
1. Oh lob-banj fel szentpün köst é-gi láng - ja,

U runk szent lel-ke szállj oh szálj re - ánk ma.

Le-helj lel-künk-be lán-go - ló sze - rel - met,

Oh szent le - hel - let!

2. Keblét a tikkadt föld az égre tárja,
Enyhültét bágyadt lelkünk jaj de várja.
Oh, szállj le, hullj le, Ég harmatja, könnye
Enyhületünkre!

3. Vigaszt, Uram, mi csak tetőled várunk,
Te vagy nekünk mi el nem omló várunk,
Te vagy szívünknek egyetlen reménye,
Oh, nézz feléje!

4. Kettős tüzes nyelv, szállj, oh, szállj közinkbe,
Égesd ki, ami bűn szorult szívünkbe,
Szólj hozzánk, szólj, hadd tudjunk újra hinni,
Tebenned bízni.

(P. M.)

É - des A - tyánk, ö - rök Úr o - da fönt,

Lel - ket a szív - be le - hel - le - ted önt,

Szom - jú - ho - zó - nak ad eny - hü - le - tet

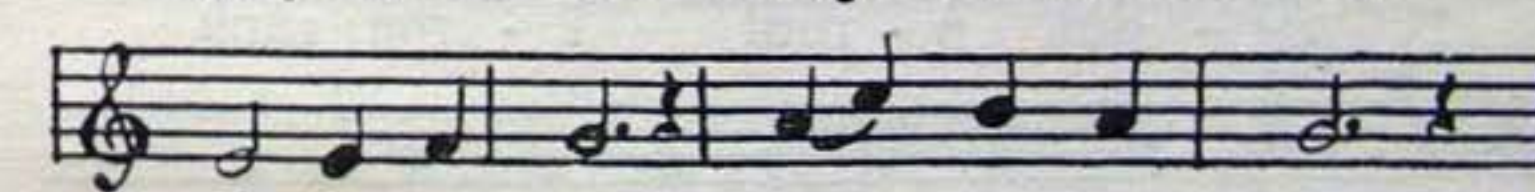
S bá - to - rí - tást ba - ja - ink kö - ze - pett.

Szom - jú - ho - zók kút - fe - je vagy,

Eny - hü - le - tet se - be - ink - re te adj.

É - des A - tyánk, halld meg i - mánk,

Lel - ke - det öntsd ki ma, töltsd ki miránk.

2. Édes Atyánk, örök Úr odafönt,
 Látod a szívben a bánatözönt.
 Látod a ránk szakadó zivatart,
 Látod, a felleg, a vész hova tart.
 Oh, könyörülj, édes Atyánk,
 Vond el a vést, ne bocsásd mireánk.
 Esdekelünk, légy mivelünk,
 Küldj, Uram, enyhületet minékünk.

(P. M.)

8. Őszi hálaadásra

147.

Iszlai Márton

Száll jon buz - gó, száll-jon for ró

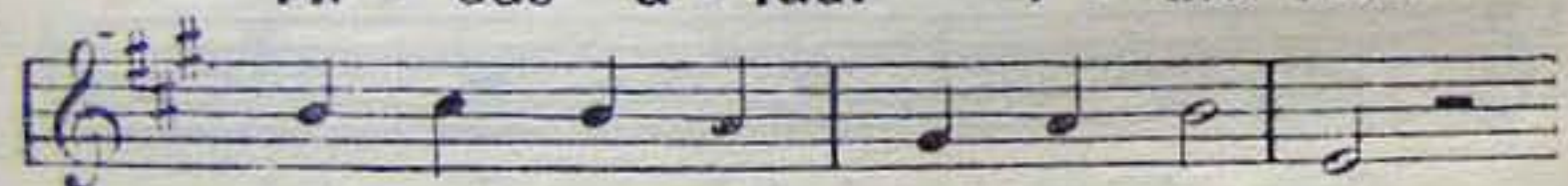
Há - la hoz - zád, jó A - tyánk,

Jó - vol - tod - ból, ke - gyel-med - böl

Ál - dás á - radt i - me ránk

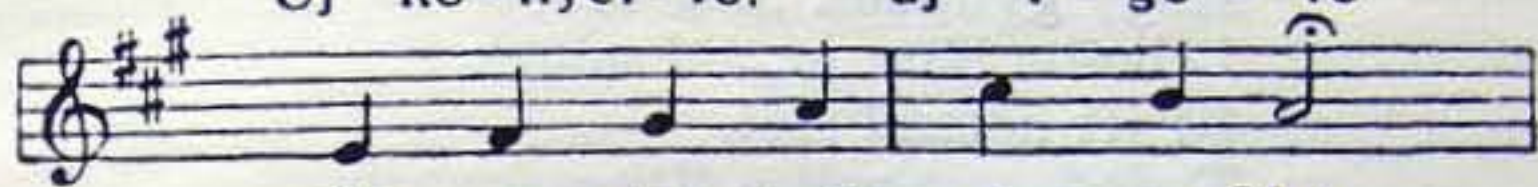
Meg - ál - dot - ta - me - ze - in - kel

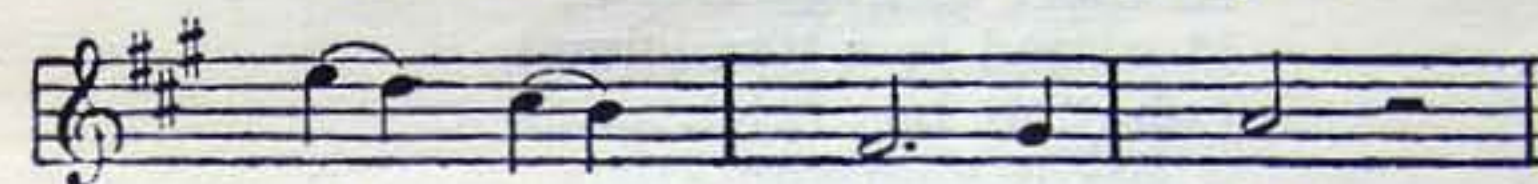
Min - den jó - val jobb ke - zed.

Új ke - nyér - re. új i - gé - re

Tá - masz - tot - tad né - pe - det,

A - tyánk, Is - te - nünk.

2. Fáradalmink szép gyümölcsét Hálattelten szedve
 le,
 Hön imádjuk azt, ki adta, Áldva légyen szent
 neve!
 Mert ha voltunk néha jók is, Százszor annyit
 vétkezénk,
 Mégis töled büntetésnél Százszor több áldást
 nyerénk,
 Atyánk, Istenünk!

3. Telve csűrünk, telve kamránk, Ám szívünk is
 telve van!
 Bizalomra, hitre ébredt Hálás dobbanásban.
 Tél fagyára, sír ölére Bízva nézünk, jó Atyánk,
 Hisszük, itt lenn új tavasz vár, Ott fenn öröklét
 mi ránk,
 Atyánk, Istenünk! (Szentkirályi A. átírta P. M.)

148.

Dallama: 192. A Sionnak

1. A Sionnak hegyén, Úristen,
 Tiéd a dicséret,
 Ha örömünk, ha bánatunk van,
 Neked gyújtunk tüzet.

Szent ünnepén a hál'adásnak
Mit hozzunk te eléd,
Az Úrnak tetsző áldozásnak
Hogy gyújtsuk meg tüzét?

2. Lelkébe látsz az áldozónak,
Ki itt hozzád siet,
Tudod, mit rejt a titkos kamra,
Ki mért és hogy fizet.
Meglátod te a töredelmet,
Lehajtott bús fejet,
A titkos kamarán kisírt
Gyöngyharmatos szemet.
3. Oh, Sionnak örök Istene,
Add, hozzuk ezt neked:
Tiszta szívet teremts mibennünk
És erős lelkeket.
A háladásnak ünnepnapján
Azzal rakjunk tüzet,
Lobbanjanak szent lágira bennünk
A szerető szívek. (P. M.)

9. Adventre

149.

Dallama: 195. *Dicsérünk téged, Isten*

1. Isten, aki népedet búban, gyászban nem hagyod,
Rád tekintve várjuk a betlehemi csillagot.
Feltűnése lesz nekünk új világunk, reggelünk.
2. Ez a fény, ha felragyog napkelettől nyugatig,
Hervadó mezők felett angyalének hallatik,
Szíveket vigasztaló, könnyeket szárítgató.
3. Vágyva vágyunk, nagy király, ünnepelni
Könnyünk lesz a drága gyöngy, tömjénünk a ^{jöttödét,}
És hideg jászol helyett szívünkben adunk helyet. ^{szeretetet.}

4. Isten, aki szót adtál prófétáid ajkára,
Téged áldva néz szemünk Betlehem határra,
Várva várjuk őt, aki jön minket megváltani.

(Szabolcska M.)

150.

Dallama: 99. *Ne küldd le még*

1. Isten országa eljő, útba van,
És alkotmánya lesz a szeretet,
A szív parancsa s nem a hiszekegy.
E szent reménnyel lépj be boldogan.
2. Itt nem szegeznek vallatást feléd,
Mit is hiszel, csak ezt: szeretsz-e még
S bent rá szívedben bátran, boldogan
Fölzúg a kórus: Szeretlek, Uram.
3. Szeretlek, édes áldott jó Atyám...
Hitem megtart s erőssé tesz talán,
De üdvösségem egy, csak egy lehet:
A mindent pótló áldott szeretet.

(H. B. Carpenter után P. M.)

151.

Dallama: 110. *Mindenható Úristen*

1. Oh, te keresztény ember, Álmodból serkenj fel,
Mert a nap föltámadott, Elmúlt már az éjjel.
A szent evangélium Napja süt az égen,
A lelki sötétséget Eloltotta régen.
2. Mi urunk Jézus Krisztus, Istennek szent fia,
Hogy te el ne kárhózzál, Tenéked azt mondja:
Ha akarsz az Istennek Menni országába,
A parancsolatokat Megtartsd igazságban.

3. Azokat te igénként, Hogyha megtanultad,
Ha nem akarsz vétkezni, Szívedben hordozzad.
Hogy pediglen azokat Mindenkor tudhassad,
Könyörögj az Istennek, Ő vezérli utad.

(Régi Ék., 292)

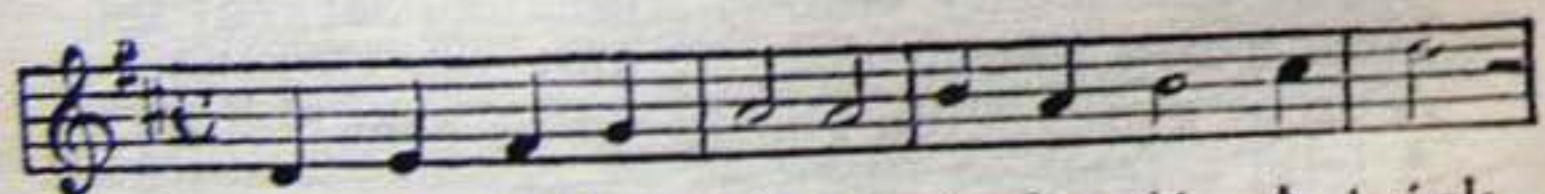
152.

Dallama: 162. A szeretet

1. Almotokból ébredjeteK, KeljeteK föl, emberek,
Csüggedőknek, bűnösöknek Nagy örömet
hirdeteK.
Ránk tekint a megváltásnak Irgalmas egy Istene,
Üdvösségünk szent országát Küldi már a földre
le.
2. Üdvösségünk szent országát Hozza áldott
mesterünk,
Bús homályban bujdosóknak Virrad már, lesz
reggelünk,
Itt a törvény, itt az írás, Űt, igazság, napkelet,
Mindent értő, megbocsátó, Mindent pótló
Szeretet.
3. TérjeteK meg, szálljateK ki bűnötökből, emberek,
TörjeteK a magvetéshez Űj gyepet, jobb földeket,
HozzateK a Magvetőnek... HozzateK el szívetek:
Vesse belé üdvösségünk Magvát a szent Szeretet.
(P. M.)

153.

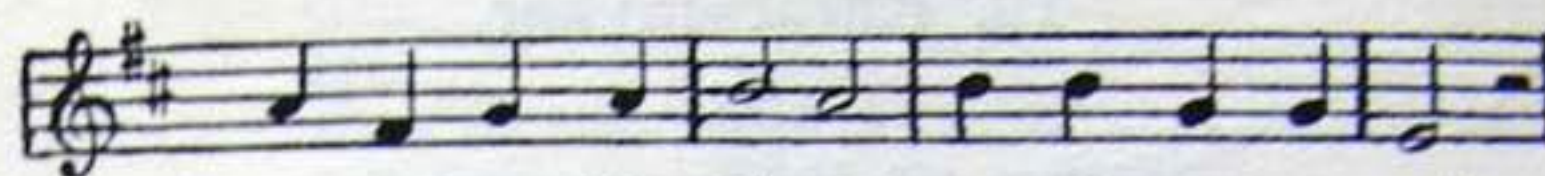
Kozma Miklós

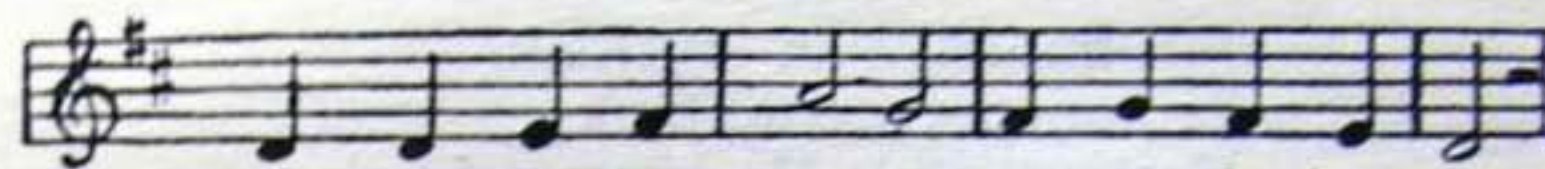
I- gé- ret be- vál- tó, é- des jó A- tyánk,

Há- la- telt ke- bel- lel száll hoz- zád i- mánk,

Ben- ned a- ki bi- zik, an- nak meg- ma- radsz,

Űt- lan búj- do- só- nak me- ne- dé- ket adsz.

2. Utlan bujdosóra felhozod napod,
Jó embert a jóra jóval biztatód:
Ember, ébredézzél, im szólítanak,
Űj eget, új földet rejt a virradat.
3. VágjateK az ösvényt, utat irtsateK,
Földet feltöretlen úgy ne hagyjateK,
Jön, jön, aki hozza üdvösségteK,
TárjateK eléje tiszta szívetek.
4. Ígéret-beváltó édes jó Atyánk,
Váltságunknak napját támaszd föl reánk,
Tűzkeresztelőre küldd el követeK,
Küldd el, aki minket hozzád elvezet.

(P. M.)

154.

Dallama: 103. Oh, mennyei kegyes Atyánk

1. Istentől megáldott hívek, Buzgóságra gerjedjeteK,
Tiszta szívből örüljeteK, Mert kegyelem van
veleteK.
2. Sokszor a próféták által Királyt ígért szent
szózáttal,
Az Űr Isten közbenjárót És haláltól szabadítót.
3. Nem siet, nem késik Isten, Amit elintézett
bölcsen,
Megleszen tökéletesen, Mert országol felségesen.

(XVI. század)

(Régi Ék., 35)

10. Karácsonykor

155.

Dallama: 156. *Úristennek szent fia*
(Kezdő)

Jer, mindnyájan örüljünk,
És ünnepet szenteljünk,
Mert született Úr Jézus nekünk.

(Régi Ék., 48)

156.

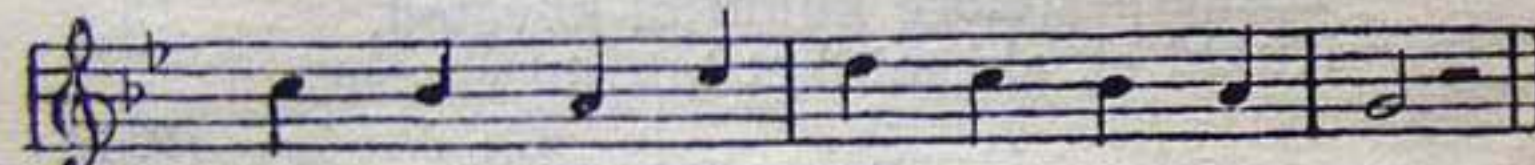
Régi egyházi ének

Úr - is - ten - nek szent fi - a

Szü - le - ték e vi - lág - ra,

El - jönni lel - künk bol - dog - sá - gá - ra.

2. Céltalanul bujdosánk,
Bujdosánk s nem volt hazánk,
Istenem, de árvák is valánk!

3. Fényes csillag támada,
Hit-reményünk csillaga,
Szenvedőknek lelki balzsama.

4. Hajnal támadt, napkelet,
Arnyak, éjnek vége lett,
Eltévednünk már sosem lehet.

5. Bujdosásunk véget ért,
Csüggedés már nem kísért,
Már hajónk a biztos révbe ért.
6. Vert út vár, ha útra kelsz,
Sebzett szív, gyógyírra lelsz,
Tépett lelkem, higgy, amíg lehelsz!
7. Úristennek szent fia
Születék e világra,
Eljött lelkünk boldogságára. (Atirta P. M.)

157.

Dr. Boyce Vilmos

Nap - ke - let - re néz - ze - tek.

Té - pelt lel - kü em - be - rek,

A - kit vár - va vár - ta - lok.

Fönt a csil - lag, fönt ra - gyog.

2. Égi béke, égi láng
Önti sugarát le ránk,
A vak éj, a vak sötét
Bomlik, oszlik szerteszét.

3. Csillagoltó éjjelen
Csillagunk lőn Betlehem,
Útlan bujdosók felett
Betlehem derít eget.

4. Arcod, árnyad, bús halál,
Nincs kit rettegtetne már,
Egy lehellet, fuvalom...
S tovatűnt a borzalom.
5. Nincs már többé rettegés,
Nincs hitetlen csüggedés.
Ember, eltört rabigád:
Egy testvér lett a világ.
6. A szeretet ünnepén,
Életosztó melegén
Bontsd ki, lelkem, szárnyadat.
Messze nincs a virradat.

(P. M.)

158.

Dallama: 48. Miatyánk, kit

1. Magasra lendülj, hálaszülte ének:
Dicsőség az Ég áldott Istenének,
Megértés lent az emberek szívébe'
S közöttünk béke.
2. Magasra lendülj, hálaszötte ének,
Beteljesült a várva várt ígéret.
A szeretetnek áldott nagy királya
Népét megváltja.
3. Mi eltakarta fönt az égi boltot,
A vak sötétség ime szertefoszlott,
Ragyogva rezg a hajnalcsillag fénye
Sorsunk egére.
4. Magasra lendülj, hálaszötte ének,
Szívünkben áldott szent szerelmek égnek.
Van mért dobogni, van miért a szívnek:
Lángok hevítnek.
5. Kitűzve már az életcél, az eszmény,
Ott reszket-villog mesterünk keresztjén:
Szeresd az embert s élted bár az ára,
Tedd bátran rája.

(P. M.)

159.

Hassler, 1601

Oh jer - tek, ün - ne - .pel - jünk, meg -
seb - zelt bús szí - vek, Nagy ün - ne - pén a
Nagy - nak, a Ná - zá - re - ti - nek. A
meg - seb - zelt szí - vek - nek ír - jat Ó mond - ja
meg, A ná - zá - re - ti
csil - lag fel - jött s biz - tal - va rezg.

2. Azt mondja most is: boldog, kinek fájdalma van,
Örülni nem tanul meg, ki mindig gondtalan.
A könny a boldogságnak elbűvölt köntöse,
Örömvirág, nem élsz meg, ha könny nem öntöze.
3. Azt mondja most is: boldog, ki másért élni tud.
A boldogsághoz nem visz, nincs is más földi ut.
Ember ha tudsz szeretni, meglelted üdvödet,
A mennyország tebenned, az üdv: a szeretet.

(P. M.)

160.

Dallama: 47. Szeret, imád

1. Karácsonyra virradtunk, keresztények, jertek,
Harangszava hirdeti, eljött már a gyermek,
Zengedezve szálljon föl szívünkből az ének
Trónjához a szeretet áldott Istenének.
2. Betlehemnek csillaga, ránk ragyog ma fényed,
Betlehemnek jászola, lettél szent ígérget,
Elűzöd az éjszakát, árnyat, éjet, rémet,
Te lettél az üdvösség, út, igazság, élet.
3. Karácsonyra virradtunk, keresztények, jertek.
Harangszava hirdeti, eljött már a gyermek.
Zengedezve szálljon föl szívünkből az ének
Trónjához a szeretet áldott Istenének. (P. M.)

161.

Di - cső - i - tünk és tisz - te - lünk,
 Ö - rök Is - ten, té - ge - det.
 Szi - ve - in - ket itt ki - tár - ni,
 Vi - gasz - ta - lást tő - led vár - ni
 Gyült be ki - csiny se - re - günk.

2. Mi Urunknak, Jézusunknak Születése ünnepét
Méltólag hogy megülhessük, Hálával hogy
hirdethessük
Szent nevét, szent életét.
3. Keresztfával, kínhalállal Szerzett nekünk életet,
Embervoltunk méltóságát, Magasabbra
hívását
Példával mutatta meg.
4. Szent életre, szeretetre Szólított fel szent fiad:
Önts szívünkbe töredelmet, Igazságért buzgó
lelket
S meg nem szűnő szomjakat.
5. Szomjúhozuk, áhítozzuk Szent ígédnek
szózatát,
A halálon győzelmet vett jézusi szent
szeretetnek
Életosztó italát.

(Átírta P. M.)

162.

A sze - re - let szent ün - ne - pén
 Szállj, szállj da - lunk, az ég - be. A hol Iró - nol
 nagy Is - te - nünk Ö - rök su - gár - ba' fény - be !
 Szállj, szállj, da - lunk, s tör - jön ve - led

Ma-gas-ra fel a há-la, Mert a sze-re-

let Is-te-ne. Az eg-di-csõ ki-rá-lya

2. A születés, élet, halál kezének egy vonása,
És jóságos tekintete világ megújhodása...
Elhint bölcsen néhány magot lélekbe, szívbe
mélyen,
Abból fejlik a büszke tölgy: a szeretet törvénye.
3. Nyomán bomlik a régi rend, kél mindenütt
tenyészet,
Közös és szent célok elé állítja mind a népet,
Ismerni őt, az ég urát egyetlenegy Istennek
S szeretni embertársaink istenfélelme mellett.
4. Karácsonynak szent ünnepén szállj, szállj,
dalunk, az égbe
S vidd el szívünk hódolatát Isten trónja elébe.
A hitben mind hivek vagyunk és Jézus által
egyek,
Jegyében a szeretetnek és istenfélelemnek.

(T. A.)

163.

Dallama: 47. Szeret, imád

1. Pásztoroknak hirdeté: Eljött már a gyermek,
Új nap, újabb virradat Ó nap emberének,
Vak világok, bal hitek Látó szemre lelnek,
Már e földön örökös Mennysországot nyernek.
2. Jöjjetek, nem kell nekem, Drágán vett ajándék,
Minden kincsnél többet ér Egy kis tiszta
szándék,

Mást nekem ne hozzatok, Tömjén, mirrha nem
kell,

Jöjjetek, nem kell egyéb, Tiszta szívetekkel.

3. Hol kerestek? Ott vagyok Minden dobbanásban.
Megtaláltok könnyetek omló záporában.
Mit kerestek? Nem vagyok, Hogyha nem a
szívben,
Aki ott meg nem talál, Annak Isten nincsen.
4. Jertek, jertek, im izent Néktek szent
karácsony,
Szívet őrlő bánatot Senki már ne lásson.
Vak világok, bal hitek Látó szemre lelnek,
Már e földön örökös Mennysországot nyernek.

(P. M.)

11. Esztendő utolsó napjára

164.

Dallama: 199. Tebenned bíztunk

1. Az esztendők eljönnek s elenyésznek,
Bús martaléki búsult feledésnek.
A végtelen időnek tengerébe
Belészakadnak... s aztán vége, vége,
Elmúlik minden: ember, év, határ...
Csak simít egyet rajtunk a halál.
2. Múló időben múltó sárgörönggyé
Minek gyúrtál, — kérddhetjük mindörökké...
Időnek múltó változása téged,
Örök hatalmú, végső ok, nem érhet,
Csak sárgöröngyöd jön-megy, fut, tapod...
Honnan? Hová? Azt csak te tudhatod.
3. Elég tudnunk, hogy örködöl felettünk,
Hogy elfutó időnek gondja lettünk,
Élünk, élünk, oh, hála, hála néked,
Megtartatásunk élő Istenének,
Mert hült porunknak is csak nyugalom,
Megnyugvás benned lent a sírhalom.

4. Repülj, repülj hát, hunyó év! De mégse,
Ne menj le úgy, megállj, a feledésbe,
Végső napunk az évnek alkonyatján,
Oh, le ne menjen senkinek haragján,
Megértést, békét, boldog álmokat
Hozzon reánk a hunyó alkonyat!

(P. M.)

165.

Dallama: 112. *En Istenem, halld meg*

1. Az esztendők eljönnek, hogy elenyésszenek,
Az időnek tengerébe elvegyüljenek,
Így áramlik, foszlik széjjel ez az élet is,
S ami elmúlt, vissza nem jön, bárhogy kéred is.
2. Uram, kiben kezdet és vég összeolvadott,
Emberész kit meg nem ért és föl nem foghatott,
Idők múló változása, akihez nem ér,
Útja földi vándorodnak vajon merre tér?
3. Csak te tudod, merre térünk, mire virradunk,
Meddig tart e földi pálya, lesz-e hajnalunk,
Mi van a nagy fordulón túl, mi vár ott miránk,
Atlépünk-e rajta, vagy a semmiségbe ránt.
4. A vén idő váltó sarkán akármerre néz,
Szemünk csak a kiterjesztett végtelenbe vész.
Egy lehellet, annyi sincs, az ember élete,
Mire számít mégis, hogy oly nagyra van vele?
5. Uram, a te lehelleted, te tudod, mit ér,
Te tudod, mit s minek dobol szívünkben a vér,
Add, amíg ver, verjen olyan istenigazán,
Dobbanása verjen át a sír hideg falán.

(P. M.)

VII. Úrvacsorai énekek

166.

Dallama: 189. *Mint a szép*

1. Jer az Úrnak asztalához, Jézus áldott serege,
Rád erőt, megújulást hoz Életosztó melege.
Asztalához ime vár, Megterítve készen áll
Úr Jézusnak vacsorája; Lelkünk boldog
megnyugtára.
2. Jertek, jertek mind, akiknek Búsulás a pohara,
Kiknek arcán árkot ejtett könnyeiknek zápora,
Asztalához ime vár, Megterítve készen áll
Úr Jézusnak vacsorája, Búsulásnak áldott ára.
3. Jertek, jertek, elfáradtak, Jertek későn érkezők,
Itt az élet vándorának Isten ad szent pihenőt.
Asztalához ime vár, Megterítve készen áll
Úr Jézusnak vacsorája, Vándorlelkek szent
végvára.
4. Jöjjetek, kik szomjúhoztok, Jöjjön, aki elepedt,
Örök élet italával Töltsétek bé lelketek.
Asztalához ime vár, Megterítve készen áll
Úr Jézusnak vacsorája, Sebzett lelkek
gyógyírjára.
5. Vesd le, dobd le, büszke ember, Gögös
önteltségedet,
Jer az Úrnak asztalához, Egytestvér vagyunk
veled.
Asztalához ime vár, Megterítve készen áll
Úr Jézusnak vacsorája, Testvérek találkozása.
6. Oh, de boldog, oh, de áldott Kútforrás lett e
kehely,
Mennyi bűt örömmre váltott Áldást osztó
cseppjével!
Asztalához ime vár, Megterítve készen áll

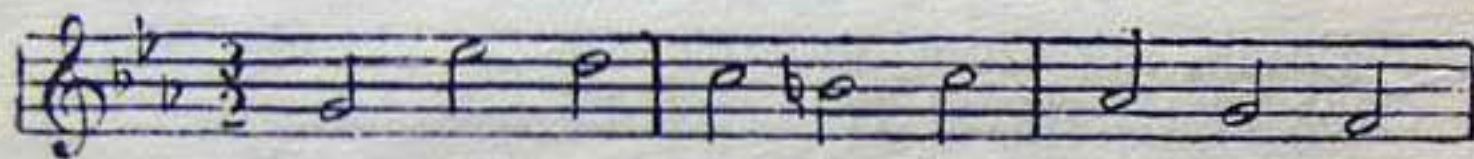
Úr Jézusnak vacsorája, Boldog lelkek

7. Szent Atyánk, oh, legyen áldott, Áldott az a ^{boldogsága.}
pillanat,
Amikor közénkbe szállott Prófétának szent fiad.
Asztalához ime vár, Megterítve készen áll
Úr Jézusnak vacsorája, Üdvösségünk oltalmára.
8. Im kinyílt a titkok titka. Úgy hívják, hogy ^{szeretet,}
Már ezentúl ebbe bízva Eltévednünk nem lehet.
Asztalához ime vár, Megterítve készen áll
Úr Jézusnak vacsorája, Szeretetünk jutalmára.
9. Tárva-nyitva áll az utunk, Lépjetek rá, emberek,
Rajta jó Atyánkhoz jutunk, Vezetőnk a szeretet.
Asztalához ime vár, Megterítve készen áll
Úr Jézusnak vacsorája, Küzdelmink diadalára.

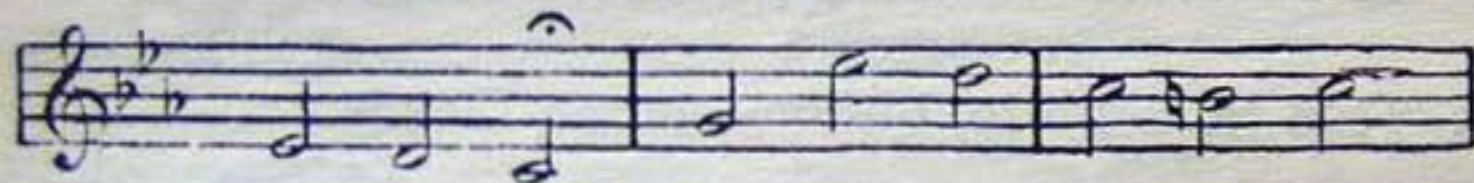
(P. M.)

167.

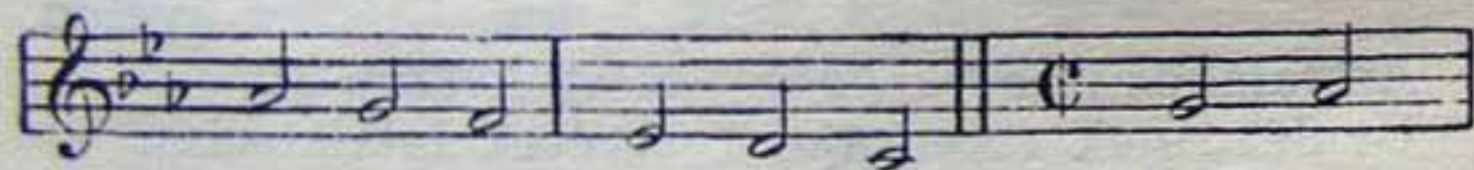
Zsaskovszki Énekeskönyv

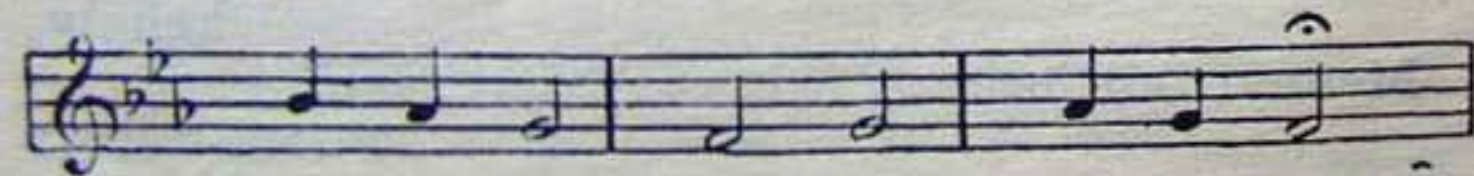
Jer. jer. ki-csiny se-reg. em-lé-ke-t

ul-ni ma! Im, meg-te-rit-ve vár

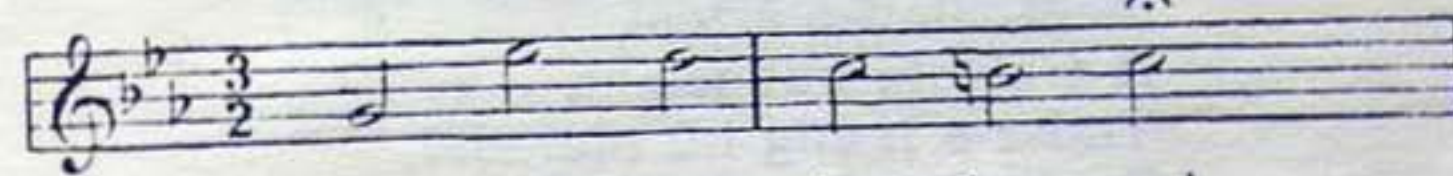
az Ur-nak asz-ta-la Oh szállj

mi-be-lénk, el-folyt. el-c-pedt.

Ér lünk szen-ve-dett. ál-dott sze-re-tet!

A tyánk. em-lé-ke-zunk,

Add, hogy pél-dát ve-gyunk!

2. Én édes Istenem, vendégségben vagyunk,
Úgy illenék, elébb megvizsgálnók magunk.
Oh, szállj mibelénk stb.
3. Szívünkbe néz szemünk s aggódva látja, hogy
Testvértelen közöny tanyát ott mint rakott.
Oh, szállj mibelénk stb.
4. Szívünkbe néz szemünk s aggódva kérdezi,
Testvér baját vajon testvér minek lesi.
Oh, szállj mibelénk stb.
5. Mert méreg a kenyér, ha vérre szomjazol
S ha bent a baj, bizony nem bort: halált iszol.
Oh, szállj mibelénk stb.
6. Jer, jer, kicsiny sereg, vetkőzd le bűnödöt,
Meglásd, oh, megszerezsd tennen testvéredet.
Oh, szállj mibelénk stb.
7. Uram, vallást teszünk, ez emlékünnap int,
Egymást szeretni hogy megpróbáljuk megint.
Oh, szállj mibelénk stb.

(P. M.)

Dallama: 126. *Bús harangszó hirdeti*

1. Úr Jézusunk kérdezi,
Megtudtad-e érteni,
A Golgota mit jelent.
Tudsz-e holtig hú maradni,
S véred árán odaadni
A jövőért a jelent?
2. A Golgota kérdezi,
Meg tudtad-e érteni
Az új törvény velejét:
Tudsz-e százszor megbocsátni,
A bántalmat meg se látni,
Úgy venni el erejét?
3. Az új törvény kérdezi,
Kész vagy-e megérteni
A megváltó ihletést:
Eszményekért élni, égni,
Szenvedéssel szembenézni
S nem ismerni csüggedést.
4. A megváltó kérdezi,
Szíved miért nem vértezi
Egy kis élő szeretet.
Gögös ember, büszke ember,
Gögöd engem, hogy nem esmer,
Véredet, testvéredet?!
5. A kifolyt vér kérdezi,
Megtudnád-e érteni,
A szeretet mit jelent:
Másért égni, másért fájni
S nyugtot aztán sem találni
Sem ott fent, sem ide lent.

6. A keresztfa kérdezi,
Konokságod miért teszi
Sivárrá az éltedet,
Megtanulsz, ne félj, örülni,
Próbáld csak meg letörülni
Egyszer bár a könnyeket.
7. Kérdezd meg hát szívedet,
Terítettek-é neked
Itt az emlékűnnepen,
S hogyha szíved igent dobbant,
Köszönts borral a betoppant
Új vendéget szívesen.
8. Szíved ha megengedi,
Boldogan állj ide ki,
Testvér, s vedd a kenyeret,
Amit kérsz, az Isten azt hoz,
Csak ne szólj, csak ne fogadkozz,
Hadd beszélni szívedet.

(P. M.)

Dallama: 126. *Bús harangszó hirdeti*

1. Szíved szól, hát higgy neki,
Lépj csak bátran ide ki,
Testvér, s fogd a poharat
S mondd, hogy legyen százszor áldott,
Holt híredtől hogy megváltott
Ez a boldog pillanat.
2. Szíved szólt, hát higgy neki,
Lépj csak bátran ide ki,
Bánatutak vándora,
Sorsod akit búval vert meg,
Arcodon ha árkot ejtett
Könnyeidnek zápora.

173.

Dallama: 167. *Jer, jer, kicsiny sereg*

1. Zengő nyelvem, szavam, mondj hangos éneket,
Jó Atyánkért, szívem, szálljon fel éneked.
Aldott mesterünk emlékünnepe
Szálljon mibelénk új hit, új remény.
Atyánk, magasztalunk, tenéked áldozunk.
2. Zengő nyelvünk, szavunk, hasson fel trónodig,
Nyisd fel, Uram, nekünk, mutasd meg utaid.
Aldott mesterünk stb.
3. Ígéreted szerint elküldted szent fiad,
Újítsd meg újra ma velünk irgalmadat.
Aldott mesterünk stb.
4. Légy itt ma mivelünk, Atyánk jövel, jövel,
Itasd meg lelkeink igédnek cseppjével.
Aldott mesterünk stb.

(P. M.)

174.

Dallama: 96. *Én Istenem*

Menjetek el Békével, Ég áldottjai,
Nem fogja senki
E szent kötést feloldani.

175.

Dallama: 96. *Én Istenem*

Uram, bocsásd
Szolgádat el
Már békével:

Szemeim láttak,
Megtaláltak,
Aldott Atyám.

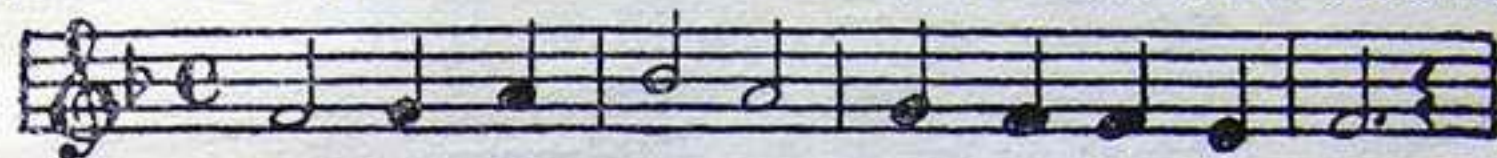
(P. M.)

VIII. Zsoltárok

176.

(I. ZSOLTÁR)

Goudimel A., 124. zs. dallama

Bol-dog, ki nem jár vét-ke-zők sza-ván

és bü-nök út-ján meg nem áll so-ha.

A gú-nyo-ló-dók szé-két megve-ti,

mert szent tör-vény az Úré ő-ne-ki:

Jó ked-ve nap-pal, éj-jel ván-ko-sa.

2. Olyan lesz ő, mint folyóvizek Megáldott partján
ültetett babér, Termésidőben dús gyümölcsöt ont
És nem kap rajta hervadást a lomb, Nyomában
áldás, jó szerencse kél.
3. Felkél az Úr, mint támadó vihar S elsöpri polyva-
ként az álnokat, Ítéletet tart, mert igaz bíró, Nap-
ként ragyog, látja őt a jó, A rossz pedig sötétben
tántorog.

(B. D.)

177.

(XLII. ZSOLTÁR) Dallama: 314. Az Úr bír az egész földdel

1. Az én lelkem szép csendesen
Nyugszik csak az Úristenben,
Mert csak ő az én idvességem;
Ő nekem erős kőváram,
Megtartóm és én oltalmam,
Minden gonosztól megment engem.
2. Az Isten én idvességem,
Erősségem, dicsőségem,
Bízatok azért csak őbenne;
Előtte ti szíveteket,
Töltsétek ki lelketeket,
Ő legyen lelkünk erőssége.

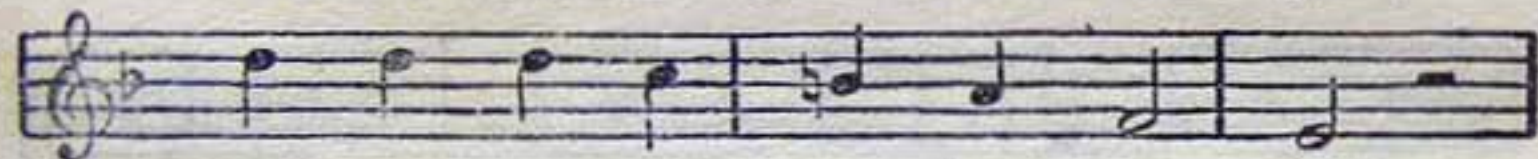
(V. ZSOLTÁR)

178.

D. Bourgois

Úr Is - ten, az - én i - mád - sa - gom,

Kér - lek, ve - gyed fü - le - id - be

És hall - gass meg ké - ré - sem - ben,

Én Is - te - nem és én ki - rá - lyom,

Értsd meg mon - dá - som

2. Tekintsd meg én esedezésem
És halld meg kiáltásomat,
Midőn hívlak én uramat,
Meghallgatod én könyörgésem,
Bizonyal hiszem.

3. Jó reggel meghallgatsz engemet,
Uram, még virradat előtt,
Idejébb, mint a nap feljött,
Elődbe számlálom ügyemet,
Várván kegyelmed.

4. Vezess, Uram, igazságodban,
Ellenségimnek láttokra,
Kik igyekeznek káromra,
Oktass, hogy a te utaidban
Járhassak jobban.

(Szeneci M. A.)

179.

(VI. ZSOLTÁR)

Isztai Márton

U - ram, ki bu sulsz bü - ne - im mi - alt

S ha - rag - ra ger - jedsz el le - nem,

Kér lek ne feddj, ne os - lo rozz to - vább.

3. Kezed művének nézvéen nagy-jóvoltát,
Felénk terített egeidnek boltját,
Csodálva kérdem, mi hát az ember,
Tőled hogy ennyi dicsőséget nyer.

4. Oh, felséges Úr, mi kegyes Istenünk,
Mily csodálatos a te neved nekünk.
Nagy dicsőséged felhat az égre,
Terjedten terjed mind egész földre.

(Szeneci M. A., átírva)

181.

(XIII. ZSOLTAR)

Iszlai Márton

Med-dig fe - lej - tesz min - de - nes - től.

Med - dig fe - lej - tesz en - ge - met?

U - ram, ál - dott ar - cod su - ga - rál

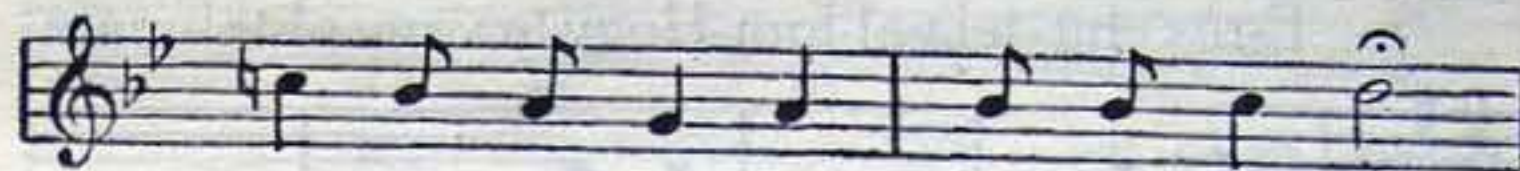
Meg - lát - nom már nem en - ge - ded?

Lel - kem gyöl - rel - mél, szív - ke - ser - vem .

Hát nap - ról nap - ra hor - do - zom.

En el - len - sé - gim di - a - dal - mál

Ma - gasz - la - lod bu - ka - so - mon?

2. Nézz rám, Uram, halgass meg engem,
Világosítsd meg szemeim,
Ne hagyj lehunyni még halálra,
Ne hagyj örülni ellenim.
Háborgatóim, oh, ne engedd,
Hogy diadalmat üljenek,
Ne mondassák el bizakodva:
Győztünk, legyőztünk tégedet.

3. Jóvoltodbar, van bizodalمام,
Szívem tebenned vigadoz.
Uram, elcsüggedt gyermekednek
Te megmutatod vigaszod.
Megpendítem a hárfa húrját,
Ajkam ihletve felnyitom
S az Úr jóvoltát és kegyelmét
Új énekkel magasztalom.

(R. G.)

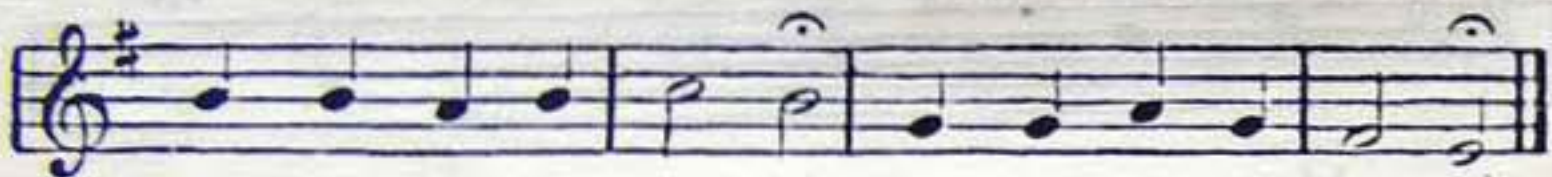
(XXI. ZSOLTÁR)

Te benned, szent Atyám minden bi-zo-dal-mam
E-rős hit-tel val-lom, Hogy te vagv ol-tal-mam,

El-tör-löd sze-mem-ről. Ke-ser-ves sí - ral-mam.

Tarts meg en-gem és légy Ked-ves nyugo-dalmam.

2. Az én lelkem téged erős urának tart,
Reményemnek te vagy kívánt kikötőpart,
Nékem, hogy megőrizz, nyújtasz kegyesen kart,
Mely, hogy el ne essem, kegyelmesen megtart.

3. Nincs nekem, mit adjak a jótételekért,
Melyeket jószágod életemben rám mért
Te kimondhatatlan nagy szeretetedért,
Melyet te tudsz és az én lelkem megismért.

4. Áldlak, Atyám, téged, ki engem alkottál
Magadból énbelém okos lelket adtál,
Eltem szélvész közt híven oltalmaztál
És a kegyességre bölcsen tanítottál.

(XVII. század)

(Tordai J.)

(XXII. ZSOLTÁR)

Régi egyházi ének

Én Is - te - nem, én Is - te - nem.

el - ha - gyál, De mi - re hogy

lő - lem mesz - sze lá - vo - zál?!

Csak ki - ál - tok hoz - zád, meg se

hall - ga - tál, Ény - nyi pa - na -

szom - ra nem sza - ba - di - tál.

(XXIII. ZSOLTÁR)

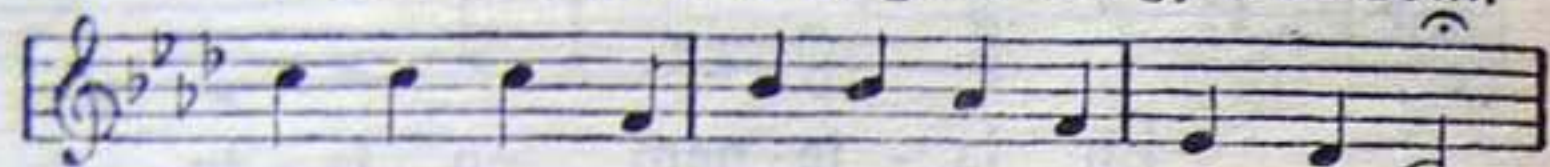
D. Bourgois

Az úr én - né - kem ó - ri - ző pasz - lo - rom.

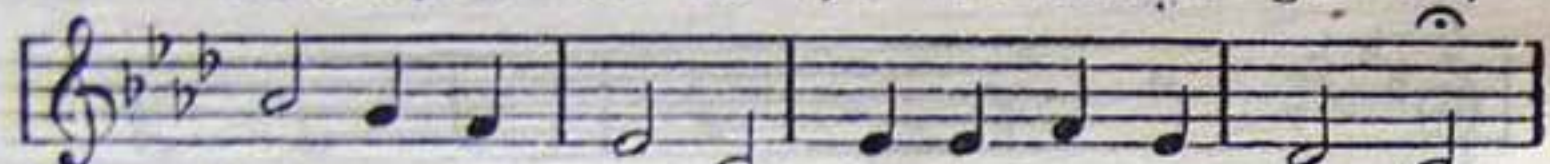
A - zért sem - mi - ben meg nem fo - gyat - ko - zom,

Gyö - nyö - rü szép me - zőn en - ge - mel él - tel.

És szép ki - es lo - lyó - viz - nél le - gel - tet,

Lel - ke - mel meg - nyug - lat - ja szent ne - vé - vel.

Es en - gem i - gaz ös - vé - nyén ve - zé - rel.

2. Ha a halálnak árnyékában járnék,
Még az ő sötét völgyében sem félnék,
Mert mindenütt te jelen vagy én velem
És szent lelked megbátorítja szívem,
És nékem az én ellenségim ellen
Asztalt készítesz s eledelt adsz bőven.

3. Asztalt terítasz s nem hagysz halálra válnom,
Te megtanítasz harcomat megállnom,
Te megfogsz, hogyha tántorogna lábam,
Ha lankadoznom perdöntő tusámban.
S ha megpihenni vágyom fáradottan,
Megengeded, hogy házádban lakozzam.

(Szenczi M. A.)

Szi - ve - met hoz - zád e - me - lem,
És meg nem szé - gye - nit - te - lem,

És ben - ned bi - zom. U - ram.
Nem ne - vel sen - ki raj - tam.

Mert szé - gyent nem val - la - nak.

A - kik hoz - zád e - se - dez - nek;

A - zok pi - ron - kod - ja - nak,

A - kik hi - tet - le - nül él - nek.

2. Oh, mutasd meg, Uram, nékem, Oh, mutasd
meg utadat,
És taníts, hogy ösvényedben Intézhessem
jártamat.
Ügy vezérelj engemet, Hogy szent igéd
teljesítsem.

Oltalmazd meg éltemet, Benned bízom, Úram
Isten.

3. Emlékezzél jóvoltodból Nagy kegyelmességedre,
Emlékezzél irgalmadról, Mely megmarad örökre.
Oh, ne tudd fel, Istenem, Ifjúságom számos
vétkét,
És tekintsd meg kegyesen A bűnösnek hozzád
tértét.

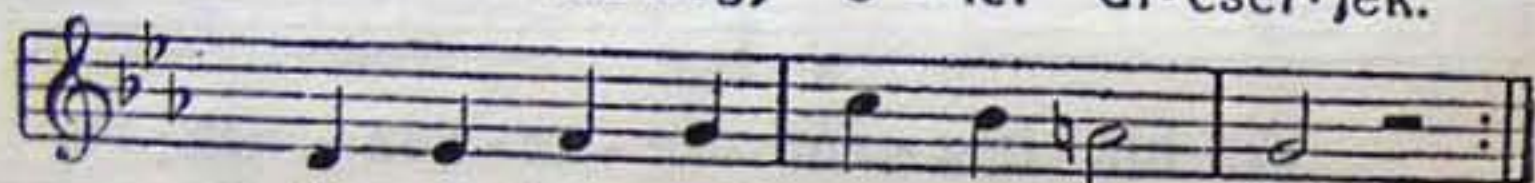
(Szeneci Molnár Albert, átírva)

(XXXIII. ZSOLTÁR)

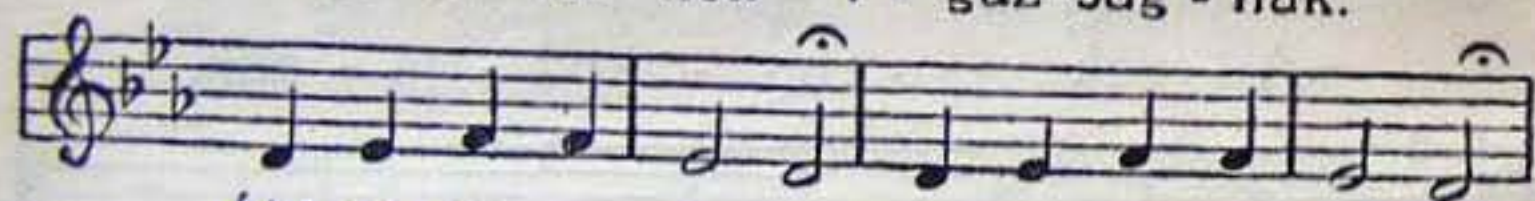
186.

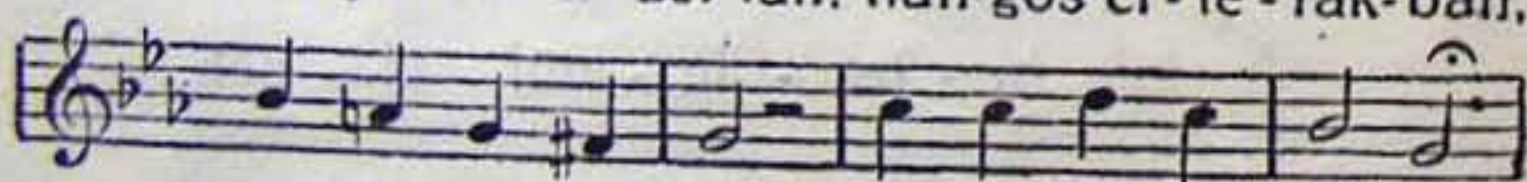
No - sza is - len - fé - lő szent hi - vek,
Mert il - lik, hogy ő - tet di - cser - jék.

Ör - ven - dez - ze - tek az Úr - nak,
Kik ö - rül - nek i - gaz - ság - nak.

Ald - já - lok a - zér - tan, han - gos ci - le - räk - ban,

Az Úr ál - das - sék. Lant - ban, he - ge - dü - ben,

cim - bal - mi zen - gés - ben Ma - gasz - tal - las - sék

2. Neki vígan énekeljeteK,
Gyönyörű szép új éneket!
Zendüljön fel a ti szívetek!
S mondjátok szép dicséretet!
Mert igaz mondása, állhatatos dolga;
Amit az Úr szól,
Megáll igazságban, minden dolgaiban
Cselekszik jól.

3. Ne bizzatok földi erőben,
Ne csaljon meg hatalmatok,
Szabadítást nehéz időben
Emberektől ne várjatok,
Mert csak az Isten az, aki hű és igaz
És meg nem rendül.
Szabadítás, erő nála van, tőle jó
A magas mennyből.

4. Gondot visel az igaz Isten
Az ő kegyes híveiről,
Megőrzi a nehéz időkben,
Aki benne vigad s örül.
Azért, Úram, kérünk, légy mi segítségünk
És erős várunk.
Ne hagyj szükségünkben, gyámolíts éltünkben,
Mert téged várunk.

(Szeneci Molnár Albert, átírva)

187.

(XXXIV. ZSOLTÁR)

Bartók M. énekgyűjteményéből

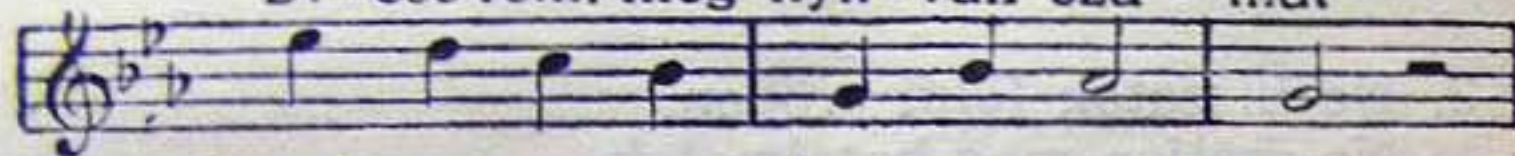
Ál - dom az én szent U - ra - mat.

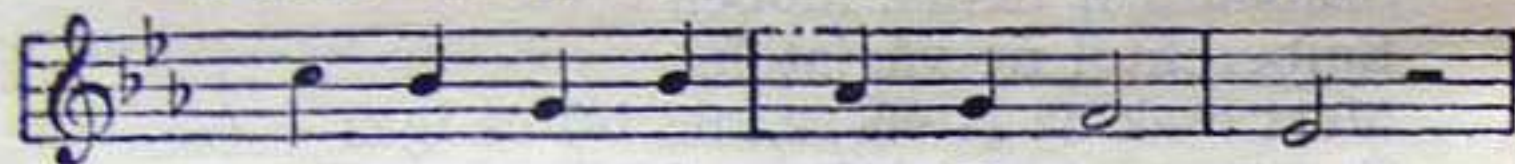
Az én e - rős gyá - mo - lo - mat,

Di - csé - rem, meg - nyit - ván szá - mat

S csak ar - ra a - dom ma - ga - mat,

Lel - kem hogy áld - ja U - ra - mat,

A - ki vi - se - li gon - do - mat.

2. Kedvét keresem az Úrnak, Az Úr is sok jóvoltának
Adja jelét áldásának, Énnékem, hív szolgájának,
Mert véget vet nyavalyámnak, Hosszas nyomorúságomnak.

3. Én szegény, hozzá kiálték, Hitemben szégyent nem vallék;
Hogy előtte leborulék, Új vigasztalást találék,
Meghallgatá, amit kérék S haláltól megszabadulék.
(XVII. század) (Tordai J.)

188.

(XXXVIII. ZSOLTAR)

D. Bourgeois

Ha - ra - god - nak nagy vol - tá - ba

Fel - in - dul - va, U - ram, ne feddj meg en - geml

Bü - sult ger - je - de - zé - sed - be,

Rám - le - kint - ve Ne bün - less meg, Is - te - nem.

2. A te nyilad bűneimért úgyis elért
S megsebzé már szívemet,
Kezeidnek súlyos volta porba sújta
És sanyargat engemet.

3. Gyászruhába járok sirva, mert gyógyírja
Sebeimnek nem akad;
Bűnöm átka száll utánam nyavalyámban,
S minden sebem fölszakad.

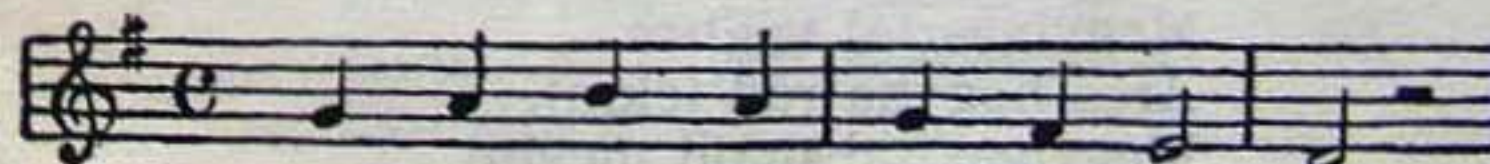
4. Én Istenem, szánalommal, irgalommal
Tekints inkább engemet,
S akit megtört már a bánat, a bocsánat
Váltsa meg már lelkemet.

(Szeneci Molnár Albert, átírva)

189.

(XLII. ZSOLTAR)

D. Bourgeois

Mint a szép hi - ves pa - lak - ra,
Lel - kem úgy ó - hajt U - ram - ra.

A szar-vas· kí - ván - ko - zik.
És hoz - zá fo - hász - ko - dik.

Te-hoz-zád, én Is - te-nem, Szom-ju ho - zik

én lel-kem. Vaj-jon szí-ned e - le - i - be

Mi - kor ju - tok é - lő Is - ten?

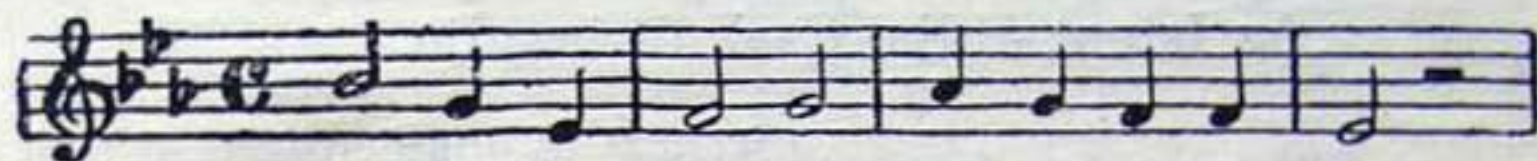
2. Éjjel-nappal hulló könnyem
Énnekem a kenyerem,
Amidőn azt kérdik tőlem,
Vajon hol van Istenem,
Lelkem ezen kiontom
És szent házad óhajtom.
Hol a hívek seregében
Örvendek szép éneklésben.

3. Én lelkem, hát mért csüggedsz el,
Mért keseregsz ennyire?
Bizzál Istenben, nem hagy el,
Megvigasztal végtire.
Arca hogyha rád tekint,
Megvigasztal majd megint,
Oh, kegyelmes jó Istenem,
Mint sajog, fáj szegény szívem?!

(Szeneci Molnár Albert, átírva)

(XLVII. ZSOLTÁR)

D. Bourgois

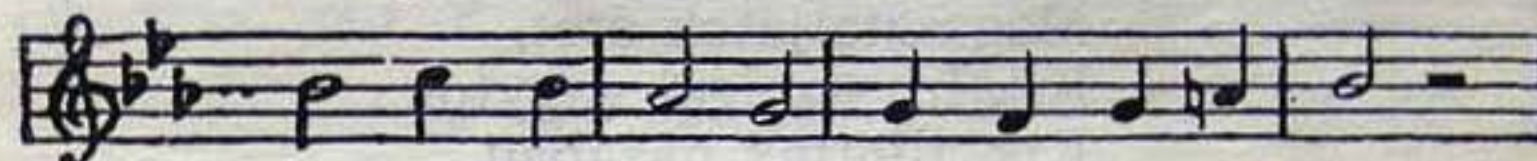
No min-den né-pek, di-cső-it-sé - tek

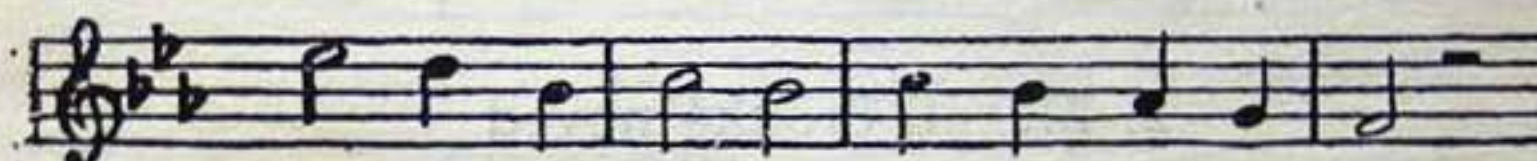
Az Is-tent vi-gan zen-gő da-lok - ban!

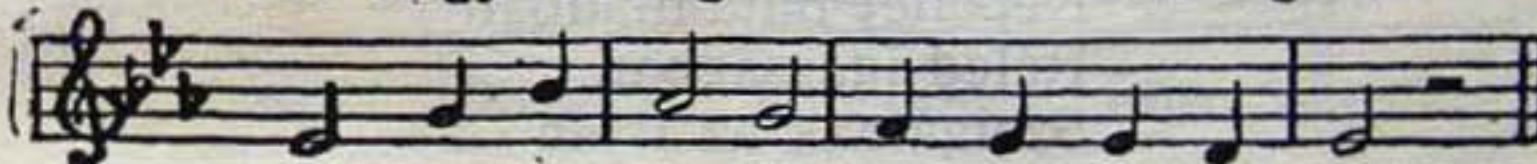
Áld - já - tok itt lent Az ö - rök Is-tent.

Ki - nek ha - tal - ma és bi - ro - dal - ma

Áll nagy ten-ség-ben A min-den-ség-ben

És itt a föl-dön Meg-áll ö-rök-kön

2. Ime az Isten E dicsőségben
Minket is felvett, Örökévé tett
És tiszta fényben előttünk mégyen,
Hogy ő utána, Fényes nyomába
Haladjon minden S őt áldja híven,
Ünnepi dallal, Nagy diadallal.

3. Fel hát, fel, népek, Nevét zengjétek,
Gyűljetek egybe, Mind egy seregbe.
Mert így akarja A népek atyja,
Hogy minden nemzet, Kiket teremtett,
És az egész föld, Melyet ő betölt,
Az Istent áldja, Csak őt imádja.

(Szenczi Molnár Albert, átírva)

191.

(CXXXV. ZSOLTAR)

Dallama: 195. Dicsérünk Téged

1. Áldjátok az Úr nevét,
Akik néki szolgáltok,
Magasztaljátok őtet,
Kik hív szolgái vagytok,
Kik állottok házában,
És jártok tornáciban.
2. Megáll örökké neved
És szent emlékezeted,
Népedet hatalmadban
Ítéled igazságban.
Szolgáinak az Isten
Megkegyelmez kegyesen.

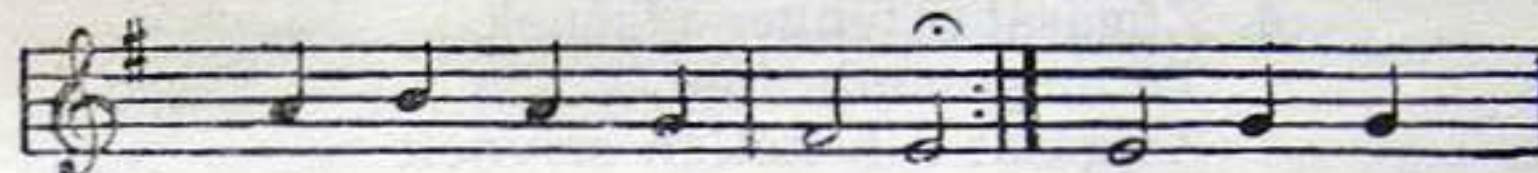
192.

(LXV. ZSOLTAR)

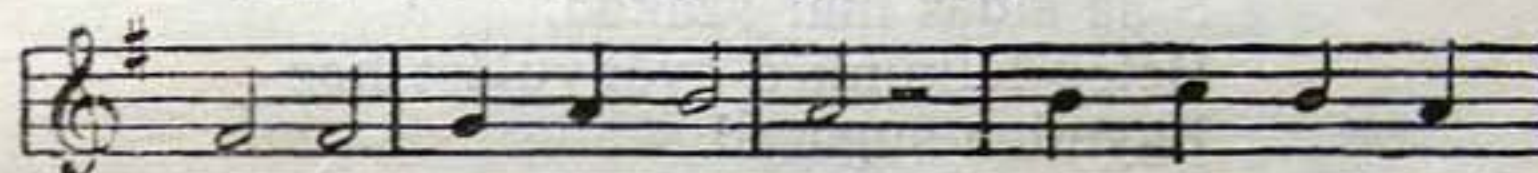
D. Bourgois

A Si-on-nak he-gyén, Ur Is-ten,
Fo-ga-dást tesz-nek né-ked it-ten,

Ti-ed a di-csé-ret; Mert ké-ré-
Tisz-lel-vén lé-ge-det;

sö-ket a hi-vek-nek Meg-hal-lod ke-

gye-sen, A-zért le-hoz-zád az em-be-

rek jön-nek min-de-nün-nen.

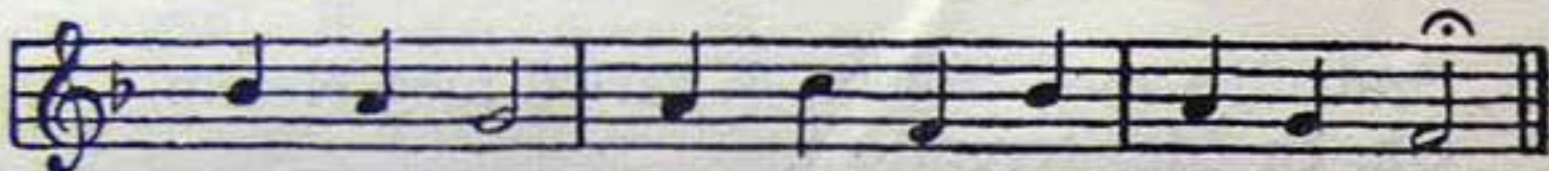
2. Rajtam a bűn elhatalmazék,
Terhelvén engemet,
De nagy volta kegyességednek
Eltörli vétkeimet.
Oh, boldog a te választottad,
Kinek helyet te adsz,
Ajtód kinek te megnyitottad
S akit te befogadsz.

gyen ne-ked; Mert a te di - cső ne - ved

Hoz-zánk kö - zel jött hi-ven; Mi a-zért cso-

dá - i - dat Hir-det-jük jö - vol - to - dat.

2. Tudd meg, ember, mindenha
Én igazán ítélek,
Ha két sarka a földnek
Egyszersmind leomlana:
Én mégis ő oszlopát,
Jól állatnám gyámolát.

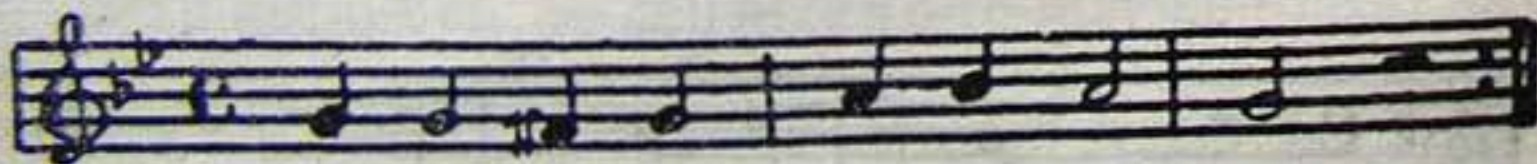
3. A bolondokat intem,
Ne bolondoskodjatok,
Akik pedig gonoszok,
Térjete meg, úgy kérem,
Szarvat ne emeljete,
Ily fent ne beszéljete.

(Szeneci Molnár Albert, átírva)

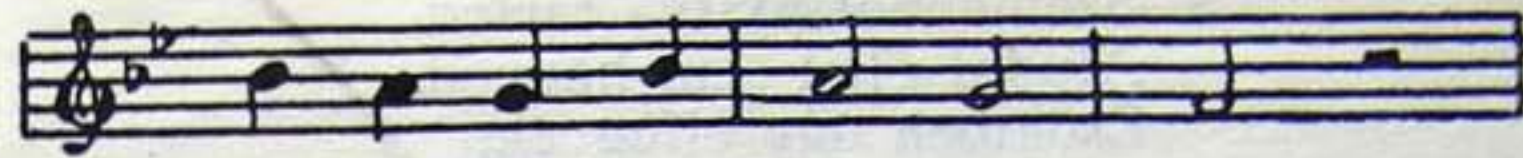
196.

(LXXVII. ZSOLTAR)

D. Bourgois

Az Is-ten-hez az én szó - mat,
E - me - lem ki - áltá - so - mat;

Hogy fel - ki - ál - ték hoz - zá,

Be - szé - dem meg - hall - ga - tá.

Min - den - né - mű szük - sé - gem - ben,
Re - mény - sé - gem csak az Is - ten:

Éj - jel ke - zem fel - tar - tom

S az ég - re hoz - zá nyúj - tom.

2. Lelkem nagy bánatba esett,
Minden vigasztalást megvet,
Az Isten rettent engem,
Ha róla emlékezem.
Noha Istennek szívemben
Panaszlok nagy ínségemben,
Lelkem mégsem találhat
Semmiben nyugodalmat.

3. Szemeimet nyitva tartod,
Aludni éjjel sem hagyod,
Erőmben úgy elfogyék,
Hogy egy szót sem szólhaték.
Gondolám a régi időt,
Forgatám szemeim előtt
Az elmúlt esztendőket,
Hányám és vetém őket.

4. Oh, erős és kegyes Isten.
Szent vagy cselekedetidben,
Hirdet téged minden itt,
Zengő szóval istenit.
Csodálatos a te dolgod,
Amint gyakran megmutatod.
Minden népek jól látják
Hatalmadnak nagy voltát.

(Szeneci Molnár Albert)

197.

Dallama: 196. *Az Istenhez az én szómat*

(LXXXVI. ZSOLTÁR)

Hajtsd hozzám, Uram, füledet,
És hallgasd meg kérésemet.
Mert igen szegény vagyok,
Az én szükségim nagyok.
Tartsd meg testemet, lelkemet,
Ne nézd bűnös életemet,
Szolgádhoz térjen kedved
Ki bizik csak tebenned.

198.

Dallama: 83. *Oh, egyetlen*

(LXXXIV. ZSOLTÁR)

1. Oh, seregek nagy Istene!
Mily kedves gyönyörűsége
A te szerelmes hajlékidnak;
Az én lelkem fohászkodik,
Tornácodba kívánkozik,
Oh, Istene a magasságnak!
Áhítozik testem lelkem
Tehozzád élő Istenem!

2. Oh, boldog az ember nyilván,
Hogyha az Úr útján kíván
Járni-kelni szívvel-lélekkel.
Siralomnak járván völgyén,
Hol kiszáradt minden ösvény
Ott is ő nagy hiedelemmel
Kutat készít, ás csatornát,
S belé esővizet bocsát.

3. Mert minekünk fényes napunk
Az Isten és mi paizsunk,
Kezén hordoz, úgy szeret minket.
Azokkal ő csodát téssen,
Kik járnak a jó ösvényen,
Minden jóval megáldja őket.
Ki bizik az Úristenben,
Boldog teljes életében.

(Szeneci Molnár Albert, átírva)